

TURNOVER

Een vijfdelige serie van ultrakorte verhalen,
exclusief geschreven door Karin Amatmoekrim voor Turnover

Anderen zeggen, het is liefde

Verderop, op een klein pleintje ingeklemd tussen een historisch gebouw en een rotonde, verstopt met traag bewegend verkeer, zat een man op een bankje. Hij was zo onopvallend, dat ze het bevreemdende gevoel kreeg dat hij door iemand vergeten was. Hij zat er meer onbewogen dan de meeste mensen op de meeste bankjes, in de meeste steden. Er was iets aan hem, iets onuitgesproken, iets dat tegen de tred van de stad inging, dat haar aandacht vasthield. Ze liep langzaam in een ruime kring om het plein, zonder haar blik van de man af te wenden, als een roofvogel die cirkels trekt om zijn prooi. Behoedzaam kwam ze dichterbij. Steeds een beetje dichterbij, tot ze op een zeker moment voor hem stond. Het duurde even voor hij opkeek. Ze gebaarde naar de plek naast hem. 'Mag ik,' vroeg ze. Een zin die niet afgemaakt hoefde te worden. Hij knikte zonder te glimlachen, even uitdrukkingsloos maar niet onvriendelijk. Ze bedankte, en ging zitten.

Ze wachtte. Eenzame mensen vertellen hun verhaal bij gebrek aan gezelschap aan de eerste de beste die ze tegenkomen. Aan mensen die onverwacht naast ze op een bankje gaan zitten, bijvoorbeeld. Ze wist dit, dus wachtte ze. Maar de man sprak niet. Hij zat, en keek voor zich uit de stad in. Niemand in het bijzonder ving zijn aandacht. Niemand in het bijzonder zag hem. Ze keek om zich heen. Op de trappen van het historische gebouw stond een jong stel ruzie te maken. Een motorrijder hief zijn vuist op naar een automobilist. Een stadsbus trok voorbij. Vermoeide passagiers sliepen tegen de ruiten, hun haren tegen de binnenkant van de ruiten geperst. Onder hun dromen, op de buitenkant van de bus, schreeuwde een poster een boodschap de wereld in, met letters van een meter hoog, rood als bloed, een vrouw die haar onmenselijke gebit bloot grijnsde, ogen blauwer dan de hemel. De bus trok op en reed het beeld uit, de slapende passagiers nam hij mee. Een fietser schoot de stoep op om het verkeer te slim af te zijn. In het voorbijgaan knipoogde hij naar haar. Ze glimlachte, maar hij was alweer uit het zicht. Een poes wandelde op zijn gemak over het trottoir. Naast hen, aan de reling van een balkon boven hun hoofden, wuifde een laken.

De man zat er even onverstoord bij. Ze opende haar mond om iets te zeggen. Iets als, er is zoveel te zien, vindt u ook niet. Maar ze bedacht zich. We zien wat we willen zien. We zijn vrij om de andere dingen te negeren. De dingen die we niet nodig hebben. Geen mens echter, wil zelf ongezien blijven. Ons bestaan moet zo nu en dan erkend worden. Anders zijn we als de schaduwen in de herfstzon. Een verglijdend bestaan dat niets achterlaat. Dus vroeg ze; 'Mag ik?' en ze wees op haar tekenblok. Hij volgde haar blik, onderzocht haar gezicht om haar bedoelingen te peilen, en knikte weer. Geen uitdrukking. Ook niet onvriendelijk.

Zo tekende ze hem; een beige man in een grijze stad. Zijn schouders hingen af. Op het gemillimeterde haar rustte een versleten alpinopet. Grote lijnen schetsten een ongekend leven op zijn gezicht. Achter hem de stad op de rug gezien, de stad die zich al half van hem had afgekeerd. Een laken hing te drogen aan een balkon. Het leek naar hem te reiken. Maar het kon ook een willekeurig opbollen in de wind zijn. Zoals hij er ongezien zat, zou de man de belichaming van de eenzaamheid kunnen zijn. Maar voor haar was hij het grote wegstijgen van elkaar. Hoe we onszelf vergeten voelen, in de luwte van het gejaagde bestaan. En hoe het soms ook goed is, zoals het is. We wachten op een aanraking van iets. Iets dat ons vertedert. Sommigen noemen het inspiratie. Anderen zeggen, het is liefde. En we wachten. Onze dagen vullen zich met wachten. En het is goed zoals het is. Op een bankje, in de afnemende warmte van een herfstzon.

Toen ze klaar was, toonde ze de tekening aan de man. Hij glimlachte, breder dan ze had kunnen verwachten.